

1. ORĘDZIE (4) sb n

orędzie (4), [**orądzie**].

o jasne; w -e wahania.

sg [*N orądzi(e).*] ◊ *A orędzié* (4); -é : -e *OpecŻyw* (3:1). ◊ [*L orądziu.*]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI(XVII) – XVIII w.

Uroczyste oświadczenie, oznajmienie, poselstwo; mandatum, nuntium Cn (4) : Gabriel prziffedwłfy ku paⁿie Marij/ zwiąftowál iey fy na bożégó poczęcijé orędzié pofelłtwa troycé fwięte. *OpecŻyw* 7v; [które poszelstwo [*aby została żoną senata*] gdy pany evfraxya vslyszala [...] rzekła panyam onym ktore byly wtym orądziv poslany donyey [!] *ŻywEufr* 14].

Zwroty: »orędzie nieść, nosić« [*szyk zmienny*] (1:1): Tedy s mi dobre orędzié nofil gdys mi rzékł: Pán s tobą *OpecŻyw* 147, 7.

»opowiedzieć orędzie« (1): przifłapiwłfy kniey/ poczęfnie opowiedz iey orędzié niebiefkié *OpecŻyw* 7.

[*Szereg*: »poselstwo albo orądzie«: *EVangelion albo Euangelium*^m, iefł Greckie fłowo/ ktorefię rozumie iákobyś rzékł/ Dobre zwiąftowanie/ albo Dobre (lub wefołe) pofelłtwo/ álbo orądzie (iáko nálfzy fłárzy mawiáli.) *BudNT* Ff6v.]

Synonimy: deklaracyja, oświadczenie, poselstwo.